

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 47. Bellum Theodosii contra Eugenium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

Sæculum IV. leberimum S. Joannem Ægyptiacum in-
 A. C. 393. visisse, cum a Jerosolyma venirent, eos-
 que ab ipso Imperatoris Theodosii victo-
 riam de Eugenio Tyranno reportatam di-
 dicisse, eadem die, qua bonus nuntius
 Alexandriam allatus est, etsi Monasterium
 S. Joannis, prope Lycum, seu Lycopo-
 lim in Thebaide situm, aliquot dierum
 itinere distaret.

§. XLVII.

Bellum Theodosii contra Eugenium.

Soz. VII. c. 72. Sup. §. 34. Eutropius, ab Imperatore ad S. Joannem
 Ægyptiacum missus, ut e solitudine
 egrederetur, persuadere non potuit; at
 prædixit vir Sanctus; Theodosium in hoc
 bello Victorem futurum, majori tamen
 humani sanguinis impendio, quam in bel-
 lo contra Maximum; ab ipso Tyrannum
 vita exuendum, & postquam de hostibus
 triumphasset, in Italia rebus humanis ex-
 cessurum, relicto filio, qui Occidentis
 Imperium obtineret. Ubi Eutropius
 hoc responsum attulit, Imperator omnes
 cogitationes ad bellum convertit, nec ar-
 ma tantum expediebat, sed magis operi-
 bus pietatis, jejuniis, orationibus, & vi-
 giliis victoriam a Deo efflagitabat. Cum
 Episcopis, & populo omnia orationis lo-
 ca visebat, coram Martyrum, & Aposto-
 lorum tumulis prosternebatur, eorum in-
 tercessionem, certissimum belligerantium
 auxi-

*Philost. XI.**c. 2.**Id. c. 33.*

auxilium, implorans. Plures etiam tunc Leges, ut populos levaret, edidit. Tributa, a Tatiano Prætorii Præfecto imposita, sustulit, iussitque, ut omnia bona eorum, quos proscripserat, iisdem, aut sanguine proximis redderentur. Militibus prohibuit, ne ab hospitibus suis quidquam ultra debitum exigerent, aut in pecunia sibi solvi cogere, quod in rei natura debebatur. Nimium illorum zelum represit, qui, Religionis obtenta specie, Judæorum Synagogas diripiebant, aut destruebant. Demum mandatum edidit, quo prohibebat, ne illi, qui vel de se ipso, vel suo Regimine petulanter detractiones sparsissent, tanquam rei læsæ Majestatis punirentur; *si id levitate factum, dicit lex: contemnendum est! si stultitia, qui talia dixerunt commiseratione digni sunt, si malitia, ignoscendum. Itaque volumus, ut tota ejusmodi causa nobis reservetur, ut pro conditione delinquentium judicemus, an negligi, vel examinari mereatur.* Omnes hæc leges datæ sunt Constantino- poli, Theodosio, & Abondantio Consulibus, id est, anno 393. ibi Theodosius anni reliquam partem consumpsit, & sequentis initium, omnia, quæ bello necessaria erant, præparans.

Eugenius quoque bellum adornabat, sed longe aliis auxiliis, quippe cum ei Gentiles omnem opem ferrent, liberri-
me

Sæculum IV.
A. C. 393.

Lib. 23. Cod.
Theod. de an.
& trib. Lib.
12. C. Th. de
bon. proscr.
L. 3. de Salg.
1. 18. 19. 20.
de erog. mil.
ann. L. 9. de
Jud. L. 7.
Cod. Theod.
si quis Im.
mal. l. 1X.

Sæculum IV. me Diis servire licebat. Plurima Romæ
 A. C. 393. Sacrificia offerebantur, fundebatur victi-
 marum sanguis, viscera inspiciebantur,
Ruff. II. c. 33. felicissima dicebantur auguria, ex quibus
 certissima Eugenio Victoria promitteba-
 tur. *Soz. VII. c. 22.* Flavianus Prætorii Præfectus, &
 Symmachi amicus, solertissimus Politi-
 cus, & in arte Divinationis doctissimus
 credebatur; tunc vero nemo magis su-
 perstitionibus fidebat, nemo audacius
Aug. V. ci- vit. c. 26. belli instantis fortunatissimum exitum
 promittebat, Eugenius, occupatis Al-
Theod. V. c. 24. pium Juliarum faucibus, illic Jovis Idola
 erigi passus est, signumque ejus Prætoria-
Paulin. vit. Ambr. c. 26. num præferebat Herculem. Gentilibus
 concessit, quod Valentinianus junior bis
 negaverat, nempe Romæ aræ Victoriæ
 dicatæ renovationem, & reddituum tem-
 plorum, Diis sacrorum, restitutionem;
Ambr. ep. 57. n. 6. n. 11. 12. hæc postquam ipse bis concedere abnuis-
 set, tertia vice indulsit. S. Ambrosius,
 sciens Eugenum Gentilibus deditum,
 missam sibi ab eo epistolam initio Regni
 sui, nullo responso dignatus est; post hæc
 tamen ad eum scripsit, pro aliquibus in
 periculo constitutis, deprecans. Atque
 ita exemplum reliquit Ambrosius, virum
 fortem, etiam præsentis vitæ periculo
 assentari non posse, at vero superiorem
 potestatem scire revereri, quando proxi-
 mi charitas id exposceret. S. Ambrosius
 deinde, comperto, quod Eugenus Me-
 diola-

diolanum advenire festinaret, hac urbe relicta, Bononiam concessit, & ad Eugenium epistolam dedit, in qua sui discessus causam ponit, & commemorat, quanta constantia postulationibus Gentilium apud Valentinianum, & ipsum Theodosium se opposuerit; malam excusationem refutat Eugenii, dicentis, non hæc bona templis reddidisse se, sed iis viris, quibus maxima in acceptis referret, gratitudinis causa dedisse, nempe Arbogasto, & Flaviano: *magna quidem tua potentia est, inquit: at cogita: longe majorem esse potentiam Dei, omnia videntis, & intima cordis tui scrutantis. Patienter ferre non potes decipientem te, & vultum Dei quidquam te celare posse existimas? quomodo imposterum oblationes tuas Jesu Christo præsentabis? quomodo eas Presbyteri poterunt distribuere? quidquid Pagani peccabunt, tu vapulabis!* Quod S. Ambrosius minatus fuerat, evenit; Ecclesia Mediolanensis oblationes Eugenii accipere noluit, imo nec ipsum precibus præsentem sustinere. His excitati Arbogastus, & Flavianus, dum urbe Mediolanensi excessere, jurarunt, postquam Victores redirent, Basilicam in equorum suorum stabulum conversuros, & Clericos ad militandum coacturos.

Sæculum IV.
A. C. 393.

S. Ambrosius
ad
Eugenium.
ep. 57.

n. 6.

n. 7.

n. 8.

Paul. n. 31.